

Књига пророка Данила - сто деветнаести број

Пророчки значај историјских путоказа: разумевање последњих дана кроз библијску симболику

Jeff Pippenger

2024-03-06

Сто четрдесет и четири хиљаде представљени су као они који су очишћени од стране Гласника Завета, а велико мноштво представљено је белим хаљинама мучеништва. Прво од два света раздобља последњих дана поистовећује дело гласника који припрема пут за Гласника Завета, а друго раздобље представља дело Илијино. Прво раздобље представља истражни суд над живима лаодикијског адвентизма, а друго раздобље представља извршни суд над савременим Римом.

„Знак“ за бекство из градова у последњим данима лаодикејски адвентизам је погрешно разумео. Сестра Вајт нас обавештава да разорење Јерусалима од 66. до 70. године после Христа пружа илустрацију знака упозорења за Божји народ у последњим данима.

„Време није далеко, када ћемо, попут раних ученика, бити приморани да потражимо уточиште на пустим и усамљеним местима. Као што је опсада Јерусалима од стране римских војски била знак за бекство јудејских хришћана, тако ће присвајање власти од стране нашег народа у одлуци којом се намеће папска субота бити упозорење за нас. Тада ће бити време да напустимо велике градове, као припрему за напуштање мањих, ради повлачења у усамљене домове на скровитим местима међу планинама.“
Testimonies, volume 5, 464.

Опсада Јерусалима која је била знак за бекство била је прва опсада коју је повео Цестије. Стога је Цестије представљао претњу која је била привремено уклоњена, јер, пошто је успоставио опсаду, затим се тајанствено повукао, и историчари никада нису могли да утврде логику његовог поступка.

„Пошто су Римљани под Цестијем опколили град, неочекивано су одустали од опсаде онда када је све изгледало повољно за непосредан напад.“ Велика борба, 31.

Током 1880-их и 1890-их година, сенатор Хенри В. Блер из Њу Хемпшира поднео је у Конгресу низ предлога закона да се недеља одреди као национални дан одмора. Ови предлози закона били су општепознати као „Блерови закони о недељи“. Сенатор Блер био је снажан заговорник држања недеље као дана одмора и верског богослужења. Веровао је да би јединствен дан одмора имао позитивне моралне и друштвене последице на америчко друштво. Иако су његови напори стекли извесну подршку, нарочито од верских група, наишли су и на противљење, укључујући забринутост у погледу одвајања цркве од државе.

Ово је био први покушај доношења недељног законодавства у историји звери из земље, којој је било одређено да проговори као аждаја када на крају буде донела недељни закон. Управо је том низу Блерових предлога закона А. Т. Џоунс, један од весника заседања Генералне конференције 1888. године, ушао у дворане Конгреса и тако речито се успротивио. После неколико покушаја, сенатор Блер је изгубио замах у свом настојању да успостави Национални дан одмора. У непосредној вези с том историјом, и са значењем Националног дана одмора (недеље), може се размотрити историјски запис о саветима Елен Вајт.

Оно што се налази у разматрању њених упозорења о закону о недељи јесте озбиљно и широко погрешно схваћено у лаодикејском адвентизму. У контексту потребе да се изађе из градова, у одломку који је управо наведен, она је написала да ће „тада бити време да се напусте велики градови, као припрема за напуштање мањих ради повучених домова на усамљеним местима међу планинама“. Она је више пута учила да Божји народ треба да живи на селу, али њени савети о том питању пре 1888. године стављају њено упутство да се напусте градови у контекст да ће у блиској будућности Божји народ морати да напусти градове. После 1888. године, у својим писаним упутствима у погледу живота на селу, она никада није одступила од савета да већ треба да будемо изван градова.

Zakoni o nacionalnom danu odmora, koje je predložio Bler i koji su se pojavili u istoriji, bili su „znak“ da se napuste gradovi; i premda su Blerovi zakoni izgubili zamah neophodan da izvrše taj zadatak te se povukli u tamu istorije, „znak“ za bekstvo bio je dat. Bio je dat na istorijskom orijentiru prve opsade, koju je doveo Cestije. Nedeljni zakon koji uskoro dolazi predstavljen je opsadom Tita, i ako ijedni laodikejski adventisti još budu u gradovima kada ta opsada stigne, poginuće zajedno sa zlima.

Постоје два пророчка раздобља у последњим данима. Она су раздвојена ускоро долазећим недељним законом. Прво раздобље јесте истражни суд над живима у лаодикијском адвентизму, а друго раздобље јесте извршни суд над римском блудницом. Та два раздобља су изнова и изнова приказана, јер се управо у та два раздобља прича о десет девојака испуњава до последњег слова, као што је било у милеритској историји. Време одлагања у тој причи јесте време одлагања из друге главе Авакумове, тако да су и два раздобља која разматрамо такође била приказана у другој глави Авакумовој. Прича о десет девојака и друга глава Авакумова испуниле су се до последњег слова у милеритској историји, а када се то догодило, испунило се и Језекиљ 12, стихови 21–28.

Последњих осам стихова дванаестог поглавља Језекиља указују на време када ће се испунити „извршење сваког виђења“, у време када Бог више неће „одлагати“ своја виђења. Два историјска раздобља која се тако често понављају и која означавају истражни суд над живима у лаодикејском адвентизму, и извршни суд над тирском блудницом, јесу пророчко раздобље у коме свако виђење унутар Библије достиже своје савршено и коначно испуњење. У том раздобљу бива установљено сто четрдесет и четири хиљаде, и они представљају класу која не умире, него живи до Христовог повратка. У двадесет првом поглављу Луке Христос указује на „знак“ који открива када је тај нараштај приспео.

У две историје представљене „знаком“ за бег, како их је Христос изложио у вези с гадошћу опустошења, означена су два раздобља, а њихови почеци и завршеци имају „знак“ на почетку раздобља и „знаке“ на његовом крају. „Знак“ који је Христос означио као представљање последњег нараштаја који ће живети док Он не дође на облацима јесте доказ да се сада налазимо у последњем нараштају историје земље.

У двадесет првом поглављу Јеванђеља по Луки, Исус указује на историју од три и по године гажења и разорења дословног Јерусалима, од 66. до 70. године, па све до свршетка три и по године гажења духовног Јерусалима, које је отпочело 538. године и завршило се 1798. године.

И када видите Јерусалим опкољен војскама, тада знајте да се приближило његово опустошење. Тада који буду у Јудеји нека беже у горе; и који буду усред њега нека изиђу; и који буду по околним крајевима нека не улазе у њега. Јер ово су дани освете, да се испуни све што је написано. Али тешко труднима и дојиљама у те дане! јер ће бити велика невоља на земљи и гнев над овим народом. И пашће од оштрице мача, и биће одведени у ропство међу све народе; и Јерусалим ће газити незнабошци док се не испуне времена незнабожаца. Лука 21:20–24.

„Времена“ незнабожаца који газе Јерусалим стоје у множини, јер она представљају гажење дословног Јерусалима, које се окончало 70. године, и гажење духовног Јерусалима, које се окончало 1798. године. Незнабошци представљају и паганизам и папство, и управо су те две силе предмет виђења у питању из осме главе Данила, које гласи: „Докле?“

Тада чух једнога светог где говори; и други свети рече ономе светоме који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу пустошења, да се и Светиња и војска предају да буду погажене? Данило 8:13.

„Времена незнабожаца“ у двадесет првом поглављу Јеванђеља по Луки односе се на две хиљаде пет стотина и двадесет година Божје освете над северним царством, које су отпочеле 723. године пре Христа и завршиле се 1798. године. Година 538. означава време када је човек греха стао на свето место и објавио да је он Бог, чиме је тај период подељен на два једнака раздобља од по хиљаду двеста шездесет година. Друго раздобље од хиљаду двеста шездесет година јесте иста историја која је означена као да се завршава у двадесет првом поглављу Јеванђеља по Луки, у двадесет четвртом стиху, када су се „времена незнабожаца“ испунила. У историјском казивању које Исус излаже Својим ученицима, двадесет четврти стих доводи сведочанство дато ученицима до „времена краја“ 1798. године. Одатле Исус почиње да указује на „знаке“ повезане са милеритским покретом.

И биће знаци на сунцу, и на месецу, и на звездама; а на земљи тескоба народâ, у недоумици; море и валови хујаће; људима ће срца замирати од страха и од ишчекивања онога што долази на земљу: јер ће се силе небеске покренути. И тада ће угледати Сина човечијега где долази на облаку са силом и великом славом. А када ово почне да се збива, погледајте увис и подигните главе своје; јер се приближава ваше избављење. Лука 21:25–28.

Исус изјављује да ће „бити знаци“, и одређује их као знаке на сунцу и месецу, и на звездама, тескобу народа, потресање небеских сила, а затим Син човечији долази у облаку. Сви ти „знаци“ испунили су се у милеритској историји.

„Пророштво не само што предсказује начин и циљ Христовог доласка, него износи и знаке по којима људи треба да знају када је он близу. Исус је рекао: ‘И биће знаци на сунцу и на месецу и на звездама.’ Лука 21:25. ‘Сунце ће потамнети, и месец неће дати своју светлост, и звезде небеске пашће, и силе које су на небесима уздрмаће се. И тада ће угледати Сина човечјега где долази на облацима са великом силом и славом.’ Марко 13:24–26. Откриватељ овако описује први од знакова који треба да претходе другом доласку: ‘И наста велики земљотрес; и сунце поста црно као врећа од кострети, и месец поста као крв.’ Откривење 6:12.“

„Ови знаци су били посведочени пре почетка деветнаестог века. У испуњењу овога пророчанства догодио се, године 1755, најстрашнији земљотрес који је икада забележен....“

„Двадесет и пет година касније појавио се следећи знак споменут у пророштву — помрачење сунца и месеца. Оно што је ово чинило још упечатљивијим била је чињеница да је време његовог испуњења било јасно одређено. У Спаситељевом разговору са Својим ученицима на Маслинској гори, после описа дугог раздобља искушења за цркву — 1260 година папског прогонства, у погледу којих је обећао да ће невоља бити скраћена — Он је овако споменуо извесне догађаје који ће претходити Његовом доласку, и одредио време када ће први од њих бити виђен: ‘У те дане, после те невоље, сунце ће помрачити, и месец неће дати светлости своје.’ Марко 13:24. Тих 1260 дана, односно година, завршило се 1798. године. Четврт века раније, прогонство је готово у потпуности престало. После тог прогонства, према Христовим речима, сунце је требало да потамни. Дана 19. маја 1780. године, ово пророштво се испунило....“

„Hristos je bio naložio svome narodu da pazi na znakove Njegovog dolaska i da se raduje kada ugleda znamenja svoga dolazećeg Cara. ‘A kad se ovo počne zbivati,’ rekao je, ‘pogledajte gore i podignite glave svoje; jer se približuje izbavljenje vaše.’ Ukazao je svojim sledbenicima na prolećna stabla u pupanju i rekao: ‘Kad se već olistaju, vidite i sami od sebe znate da je leto već blizu. Tako i vi kad vidite da se ovo zbiva, znajte da je blizu carstvo Božje.’ Luka 21:28, 30, 31.” Velika borba, 304, 306–308.

Трострука примена тріју Римова показује да је у гажењу Јерусалима од стране паганског Рима, а затим папског Рима, гажење светилишта и војске од стране савременог Рима било представљено раздобљем од или хиљаду двеста шездесет дана (пагански Рим), или хиљаду двеста шездесет пророчких година (папски Рим). Симболичних хиљаду двеста шездесет дана (четрдесет и два месеца), који означавају раздобље прогонства Божјег верног народа од стране савременог Рима, биће у сваком раздобљу праћени једним јединственим „знаком“ који означава време бекства за верне тога раздобља. Свако од та три раздобља завршава се испољавањем више „знакова“, а не једног јединственог „знака“, као на почетку раздобља.

„У поноћ Бог показује своју силу ради избављења свога народа. Појављује се сунце, сијајући у својој сили. Знаци и чуда следе у брзом низу. Безбожници с ужасом и запрепашћењем посматрају тај приказ, док праведни са свечаном радошћу гледају знаке свога избављења. Чини се као да је све у природи скренуло са свога тока. Потокови престају да теку. Надолазе тамни, тешки облаци и сударају се међу собом. Усред разгневног неба налази се један чист простор неописиве славе, одакле долази Божји глас као хука многих вода, говорећи: ‘Свршено је.’ Откривење 16:17.” Велика борба, 636.

Период извршног суда над римском блудницом почиње подизањем заставе која објављује да Божје друго стадо, које је још увек у Вавилону, треба да бежи. Тај период се завршава „знацима и чудесима“. Тај период почиње „другим гласом“ из осамнаесте главе Откривења, а завршава се Божјим гласом. Разуме се, први и други глас из осамнаесте главе Откривења јесу Христов глас. Први глас означава почетак истражног суда над живом лаодикијском адвентистичком црквом, а други глас означава крај тог периода, али уједно обележава и почетак извршног суда над римском блудницом.

Целокупном историјом управља седмица у којој је Христос потврдио завет, а ускоро долазећи недељни закон предображен је као средњи међаш, као што је предображен крстом. Обе историје носе печат Алфе и Омеге, јер су почетак и свршетак у свакој од тих историја представљени Божјим гласом. Оне такође представљају истину, јер је средњи међаш побуна недељног закона, а хебрејска реч „истина“ сачињена је од првог, тринаестог и последњег слова хебрејског алфабета. Први глас у осамнаестом поглављу Откривења јесте Христов глас, последњи глас јесте Божји глас, а глас у средини, будући такође Божји глас, уједно је и место где је побуна тринаестог слова представљена тиме што земаљска звер „говори“ као аждаја, као што је представљено у ТРИНАЕСТОМ поглављу Откривења.

Застава при ускоро долазећем недељном закону представља „знак“ за бег Божјих верних, али она такође показује да почетак пророчког раздобља које се завршава подизањем заставе мора такође имати „знак“. Тај „знак“ јесте оно што Исус означава као доказ да је стигао последњи нараштај планете Земље. У двадесет првом поглављу Јеванђеља по Луки ученици питају шта је Христос мислио када је казао да ће храм бити разрушен.

И упиташе га, говорећи: Учитељу, а када ће то бити? и какав ће знак бити када се све то има збити? Лука 21:7.

Исус затим почиње да излаже историју која води до године 70, када ће храм и град бити разрушени, и наставља све до двадесет четвртог стиха, где указује на то када ће се испунити „времена“ незнабожаца.

И пашће од оштрице мача, и биће одведени у ропство по свим народима; и Јерусалим ће газити незнабошци док се не испуне времена незнабожаца. Лука 21:24.

Замисао да се овај стих односи на дословни Јерусалим заснива се на католичкој теолошкој лудости званој футуризам, која симболичко примењује дословно и испуњење пророштава смешта искључиво на крај света. Напад на исправну примену овога стиха био је један од

главних Сотониних напада током читања Новог завета. Дословни Јерусалим престао је да буде симбол пророчког Јерусалима у време Христа, када је дословно пророштво променило духовну примену. Ово откривење било је једно од главних учења које је утврдио апостол Павле. Гажење Јерусалима означава хиљаду двеста и шездесет година папске таме, од 538. до 1798. године.

А трем који је изван храма изостави, и не мери га; јер је дат незнабошцима; и они ће газити свети град четрдесет и два месеца. Откривење 11:2.

Јерусалим пророштва престао је да буде симбол изабраног града на крсту.

„Колико је оних који сматрају да би било добро ходити тлом старог Јерусалима и да би њихова вера била знатно ојачана посетом местима Спаситељевог живота и смрти! Али стари Јерусалим никада неће бити свето место док не буде очишћен пречишћујућим огњем с неба.“ Review and Herald, June 9, 1896.

Пошто је Исус у двадесет четвртом стиху повео ученике до времена краја 1798. године, тада је затим увео милеритско време, када је објава првог анђела ступила у историју.

И биће знаци на сунцу, и на месецу, и на звездама; а на земљи тескоба народâ, у недоумици; море и валови хујаће; људима ће срца клонути од страха и од очекивања онога што долази на земљу: јер ће се силе небеске покренути. И тада ће угледати Сина човечијега где долази на облаку са силом и великом славом. А када ово почне да се збива, погледајте горе и подигните главе своје; јер се приближава избављење ваше. Лука 21:25–28.

Знаци који су уводили историју милеритског покрета испунили су се у сагласности са непогрешивом силом Божје Речи.

„Знаци на сунцу, месецу и звездама испунили су се.“ Review and Herald, 22. новембар 1906.

Наставићемо двадесет прво поглавље Јеванђеља по Луки у наредном чланку.

„Господ ми је 16. децембра 1848. дао виђење о потресању сила небеских. Видела сам да је Господ, када је, дајући знаке забележене код Матеја, Марка и Луке, рекао: ‘небо’, мислио на небо, а када је рекао: ‘земља’, мислио на земљу. Силе небеске јесу сунце, месец и звезде. Оне владају на небесима. Силе земаљске јесу оне које владају на земљи. Силе небеске биће потресене гласом Божјим. Тада ће сунце, месец и звезде бити померени са својих места. Они неће проћи, него ће бити потресени гласом Божјим.

„Тамни, тешки облаци надлазили су и сударали се један о други. Небески свод се раздвојио и повукао; тада смо могли да гледамо нагоре кроз отворени простор у Ориону, одакле је дошао глас Божји. Свети Град ће сићи кроз тај отворени простор. Видела сам да се силе земаљске сада потресају и да догађаји долазе својим редом. Рат, и гласови о рату, мач, глад и помор најпре ће потрести силе земаљске, а потом ће глас Божји потрести сунце, месец и звезде, и ову земљу такође. Видела сам да потресање сила у Европи није, као што неки уче, потресање сила небеских, него је то потресање

разгневљених народа.“ Early Writings, 41.